

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA RESURRECCIÓ

Apesar de haverli donat ignominiós martiri y de haver volgut crucificarlo, la candidatura honra la de Salmerón sortirà de las urnas gloriosa y triufant.

(Evangeli republicà.—Cap II, Vers. 13 son 13.)

y per tal fet va marxar indignat al estranger. Ell, creient no interpretar prou bé las aspiracions dels qu' en unas eleccions los vots li varen donar; obrant d' un modo molt noble, en no molt llunya ocasió presentá la dimisió de representant del Poble. Ell, á la Junta Central del Cens, discutint ab gust, va donar més d' un disgust, d' una manera legal al polítich que regeix, per cert, ab ben poca manya, á la trista y pobra Espanya que baix son poder sofreix. Ell, tan sols ab la rahó de sa lógica inflexible, té avuy l' arma més terrible per matar la situació. Per xo en la elecció passada va emplearse en contra d' ell lo molt asquerós y vell recurs de la tupinada. ¡Oh! ¡Si! Los conservadors l' acta ab rabia li van pendre, per venjarse d' ell y ofendre vilment, als seus electors. Mes avuy la gent honrada, ab justa indignació, tracta de ferli doná aquella acta, que fa temps té ben guanyada. Aquells, donchs, qu' electors son

y no 's vulguin deshonrar, ab justicia han de votar la eminent Salmerón.

FRANCISCO LLENAS

PER GUANYAR Á TOTA COSTA

Gran fábrica de petardos electorals, ab privilegi exclusiu del govern conservador.

¿ANARQUISTAS Ó PETARDISTAS?

Entenemos. L' anarquia es l' últim grau de la perfectibilitat social. La perfecció social sols pot obtenirse ab la suma de perfeccions individuals. Los individuos de la societat present son perfectibles, pero no son perfets. L' anarquia avuy es, donchs, una utopia. L' anarquia deu ser, induptablement, lo somni daurat de tothom. Es, per dirho en pocas paraulas, un verdader Paradis terrenal. Dins d' ella tothom fá lo que deu; tothom careix de passions; tothom té clar judici; ningú fá res il·licit; cadascu compleix los seus quefers ab gust y satisfacció; tots son germans; l' home es just y sabí. ¡Bonica teoria! ¡Sublim aspiració! Pero es vella, molt vella. ¿Es res més qu' un Sant un home just? Ja fá temps que se sab que si tothom fos bó, no passaria al mon res de mal. Doctrina cristiana pura.

UN FENÓMENO DINÁSTICH

L' Antón-Mateu, segona edició de la Rosa-Josepha, qu' ensenyaren á París.

¿Pero es possible? ¿No fora més possible la monarquia absoluta electiva, encarnada en un home perfet, ja qu' es més probable l' existencia d' un sol home just que la perfecció universal? ¿Y si hem descartat de la política moderna aquest cas per utópich, aném ara á creure qu' es natural la conversió de tot lo dolent en bó dins l' espay de pochos anys? Aceptada, no obstant, la possibilitat eventual de la Anarquia ¿cóm deu plantejarse l' problema de son establiment? L' anarquista consequent, de bona fé, no deu may dir que l' fi justifica ls medis. Sa propaganda ha de ser pacífica; d' altra manera 's contradiu. Si l' primer dret individual es lo dret á la vida, ¿per quin motiu atenta á l' existencia d' un altre? L' esclau que romplas cadenas busca la llibertat. L' esclau qu' una volta segur y lliure agarrota á son amo, se converteix en despota. L' esclau que mata á son opressor traspasa 'ls limits d' una justicia perfeta. ¡Tothom ha d' ésser igual! Una doctrina, per utópica que siga, pot pacíficament ser propagada. L' esperitisme, al que pertanyen il·lustradissimas personas, pot escamparse sens temor, ab tot y que molts lo conceptúan de tonteria ú obcecació. ¿A qué vé la sospita, l' rezel, lo temor qu' inspira la propaganda anarquista? A que 'ls seus apóstols, no recordantse de la doctrina que defensan, predican la venjansa, la mort, l' extermini á foch y á sanch. L' amenassa es l' únich argument; fer por l' únich propòsit, y, á lo que sembla, l' únich fi es fer mal. Per xo es diferent predicar l' esperitisme que l' anarquia, porque es molt diferent propagar una ximplessa que predicar lo crim. Lo socialisme es un grau de perfecció (¿quin dupte hi cab?) possible per la rassa humana actual. A copia de temps pot lograse aquella forma de govern; pero la anarquia, la perfecció absoluta de la rassa humana no es cosa de dias, ni d' anys, ni de sigles, sino de milers de milions d' anys en tot cas. ¿Y tirar petardos es lo camí de la perfecció? XAVIER ALEMANY.

LO PROBLEMA ACTUAL

LA DINAMITA ¡Aquí estich!... ¡Ha sonat l' hora de la redenció social!... Ja que l' poble no te medis per sacudi l' jou pesat que fa sigles arrossega; ja que ningú vol fer cas

de sos planys ni de sas llágrimas; ja que 'ls sers privilegiats que han agabellat la terra no s' inclinan á donar cap satisfacció á sas queixas, jo, ab la forsa colossal qu' en mas entranyas abrigo, vinch á cambiar de dalt-baix aquest ruïnós organisme que se 'n diu la societat... y us juro que haig d' arreglarho de tal modo, que al instant tothom correrá á escoltarme... ¡tot lo món me sentirá!

LO PA ¡Calla, insensata!... Retirat y no vingas á agravar ab ta intervenció funesta las dificultats actuals. ¿Sabs per qué s' exclama l' poble? ¿Sabs qué necessita? ¡Pa!... pa per reanimar sas forsas, pa per doná als seus infants, pa per sostenir la vida... L' home mal alimentat es un descontent perpetuo: l' home que té prou menjar viu felis, y no 's subleva ni pensa en fé atrocitats. Jo soch, donchs, qui haig de donarli lo que li fa falta: pa, ¡veurás quan ne tingui á dojo com sos crits s' extingiran! ¡veurás quan son ventrell calli com sa boca callará!

LO LLIBRE ¡Pobret! ¡qué me 'n fas de llástima!... ¿Creus tú que la humanitat no mes pensa en atiparse? ¿creus que l' mon viu sols de pa? A més de omplirli l' estómach, hi ha que anarli alimentant lo cervell, la inteligencia, l' esperit... ¿Hont anirás ab un poble de gent tipa, inflada tota de pa, mes sense instrucció ni ideas? Lo mal de la humanitat tal vegada, mes que gana, es miseria intelectual. Jo soch qui haig de redimirli! ¡jo soch qui li haig d' ensenyar lo camí que ha de portarla á la perfecció social! ¡Deixeume franca la plassa!

LA PASSIÓ ESPANYOLA

—¡Ecce Espanya! Miréu, entre tots com l' han posada!

«Lo más notable de este asunto es que ahora resulta que hacía días que algunos conocían la verdadera situación del Crédito español y obraban en consecuencia.»

«También se añadía que había habido algunas dificultades en la confección del último balance, que motivaron que el presidente se negara á firmarlo.»

«Nada; una colada muy sucia.»

En efecte: una bugada per l' istil de la de la *Salvadora*, que després de tants anys de fregar y de tants capitals gastats en sabó, encare no s' ha lograt treure'n las tacas.

En Leyro, comandant de municipals de Gracia, ab lo qual conta molt en Puig y Valls per guanyar á tota costa, avants de servir als conservadors era republicà y quan figurava com á republicà feya de sombrero.

¡Quants n' hi ha en aquest mon que comensan fent sombreros y acaban sent barrets de riallas!..

L' Ajuntament del Vendrell, desde l' arcalde al últim regidor s' ha declarat fusionista.

Estèm á Espanya, y en lo nostre país los cambis de situació qui primer los anuncia es lo ventrell.

Y de ventrell á Vendrell no hi ha més diferencia que 'l cambi de una lletra.

L' altre dia va passar per Manresa, viatjant de rigoros incògnit, un fill de la duquesa de Montpensier, que corria á reunir-se ab la séva mare gravement malalta.

Y á pesar del incògnit y del objecte especialíssim de aquell viatge, l' arcalde D. Pere 'l Cruel, baixá á la estació, acompanyat de una música que rompé á tocar la marxa real.

Lo viatjer, com es natural, va negarse á sortir á rebre un obsequi tan intempestiu.

Y deya D. Pere:—Aixó es que está malalt. ¡Pobre minyó!

Qui está malalt de una tonteria aguda de las més fortas es l' arcalde de Manresa. Ja 'ls dich jo que quan torni á necessitar la banda, pot estalviarse un músich. Ell mateix, en persona, podrá servir de *trompa*.

Al últim, després de molts precaucions van desfer-se las bombas dels anarquistas de Madrit. Examinadas las sustancias que contenian se trobá qu' eran aquestas pólvora inglesa y paper de clorat de potassa.

Y ara pregunto jo: ¿Ja ho han mirat bé?

Perque no hauria tingut res d' extrany que haguesin contingut tabaco de l' Arrendataria y paper de fumar. ¿Volen uns explosius més terribles?

Als regidors sarauhistas que per evitar la prórroga de la matansa de tocinos, van impedir que l' últim dimars se celebrés la acostumada sessió ordinaria, ja 'ls hi han tret un nom. Ja no falta qui 'ls anomena la facció de la butifarra.

Per lo demés están molt en caràcter mirant ab tant carinyo per la vida dels tocinos.

Cada hū s' estima als séus.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

GEROGLIFICH.—*Lo cel sobre tot.*

Han endevinat la única solució los ciutadans F. Barba, Pau Miarons, A. dels Gossos, Petardista Tronat y Un Salvatje.

ENDEVINALLAS

XARADA.

Nota musical primera, la segona es animal, musical es la tercera

y 'l quart nota musical.

Juntant la quarta ab primera de un talent fenomenal tindrás lo nom; y un tercera-segona-quart, puntual complirás si algú la espesa.

Aquí tens, lector formal, lo Tot que sigles enrrera sigué persona real.

FRANCESCH CRIACH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. A. (a) Lilibutiense, B. E., J. Reig, Un que no hi veu, C. Pozzi, J. Poeta de Secá, F. C. y S., K. Salvat Siré, Ytram y Evob, L. Llorens, F. Torres, Pepet de la Riba, Sidi M'homet-Bon-Nas, S. Coms, Nas de Vaca, A. B. S., G. Gali, M. Guerrita y Pelay II.—*Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciudadans F. Barba, Yusuf-el-Firhita, Jumerá, E. Corbella V., R. Ferrtol C., Pauhet de la Cinta, J. Staransa, P. G. y B. de V., J. Escollá del Vendrell, D. Bartsina, Ramón de Masquefa, y J. Lledalua.—*Publicarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciudadá Sabateret del Poble Sec: La segona 'ns agrada més que la primera.—Un Feligrés: Quan vulgui dar una noticia es menester que la firmi y que 'n respongui.—Ali-Bey-Ben-Morru: La de aquesta senmana es fluixa.—Ricardo Puig y R: No 'ns agrada prou.—J. T. y R: No 'ns fa felissos.—Martí Pujol: Los dibuixos son dolents; encare n' ha d' apendre molt si aspira á que 'ls hi publicuém.—L' Hereu d' Hova: Lo cambiarli 'l nom d' Hereu per lo de Cómich sigué una equivocació. Rebudas las dos poesias, totas dugas publicables.—Justa la Peadora: No vá.—Amadeo: Son molt fluixetas.—M. Bonapasta: Vá bé.—Mayet: Aprofitarém l' acudit: la poesia no interessaria als lectors.—Ll. Salvador: Está molt bé.—Pere Lloret: Dels quatre sonets n' aprofitarém tres.—Carlos Espriu: La poesia es algú tant desgavellada.—R. Bas: No ho podem aprofitar; tot lo mes serviria l' assumpto per una petita anecdota.—Enrich Xarau: En l' article hi ha falta de naturalitat y sobra de malicia.—Martí Giot: Tu dixisti: Pero certas cosas no poden conseqnarse en cru. La de aquesta senmana está bé. Gracias.

¡Ja ha sortit! ¡Ja ha sortit!

ART DE FESTEJAR

GATECISME AMOROS, EN VERB

Per C. GUMA ab dibuixos de M. MOLINÉ

Preu: ¡DOS ralets!

Se ven á can Lopez, en los kioscos y per tot arreu.

LOPEZ, editor.—*Ramb'la del Mij, 20.*

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

